

ק"פ 11431/05/16 - אדם שיינר נגד אלי לביא

בית משפט השלום בנתניה

ק"פ 11431-05-16 שיינר נ' לביא ואח'
תיק חיצוני: תיק נייר

בפני
קובל
נגד
נקבל
החלטה

כבוד השופטת הדס רוזנברג שיינרט
אדם שיינר ע"י עו"ד אלון דוידוב
אלי לביא ע"י עו"ד רויטל קוצר

לפני בקשה לפסילת שופט, אשר הוגשה מטעם ב"כ הקובל, עו"ד דוידוב.

הבקשה הוגשה מיד לאחר שביהמ"ש נתן החלטה המחייבת את ב"כ הקובל בהוצאות אישיות לטובת הסנגורית וזאת נוכח התבטאויות חריגות ועולבות של עו"ד דוידוב באולם כלפי עו"ד קוצר.

בנמקו את הבקשה, טען ב"כ הקובל כי ביהמ"ש מזמן את הקובל "בכל דיון" ומנסה לשכנעו לחזור בו מהקובלנה וכי ביהמ"ש הביע דעתו לגבי ההליך. עוד נטען, כי עצם ההחלטה שנתנה, ביחס לחיוב ב"כ הקובל בהוצאות אישיות, מלמדת שביהמ"ש גמר בדעתו, לא יעשה צדק ולא ישמע דברים בנפש חפצה.

ב"כ הנקבל, עו"ד קוצר, מתנגדת לבקשה וגורסת כי אין במקרה דנן חשש לדעה קדומה או למשוא פנים כנגד הקובל. הסנגורית טענה כי ביהמ"ש שומע בסבלנות ולאורך שנים את עדיו של הקובל, מבלי להפריע לעדויות או להביע עמדה לגביהן. עוד נטען, כי כל תכליתה של בקשת הפסלות הנה הטלת מורא על ביהמ"ש, לאחר שביהמ"ש חייב את עו"ד דוידוב בהוצאות אישיות.

בהתאם לסעיף 77א(א) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד-1984, "שופט לא ישב בדין אם מצא, מיוזמתו או לבקשת בעל דין, כי קיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממש למשוא פנים בניהול המשפט".

מהוראת סעיף 146 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, ניתן ללמוד כי צד המבקש לטעון טענת פסלות נגד שופט צריך לעשות זאת מיד לאחר שנודעה לו עילת הפסלות.

הלכה היא כי על בית המשפט לפסול עצמו מלשבת בדין, מקום שקיימת אפשרות ממשית, מבחינה אובייקטיבית, של משוא פנים בניהול המשפט. מבחן האפשרות הממשית משמעותו שהשופט גיבש לעצמו עמדה (סופית) באופן שאין עוד טעם בהמשך המשפט (ראו למשל בג"צ 4057/00 בעניין ישקר בע"מ, נה(3) 743).

לאחר ששקלתי את טענות ב"כ הקובל ואת מכלול נסיבות העניין, באתי לכלל מסקנה כי אין במקרה בו עסקין כל חשש למשוא פנים נגד הקובל בניהול המשפט, ובהמשך לזאת אין מקום לקבלת בקשת הפסילה שבנדון;

ביהמ"ש שומע את עדיו של הקובל מזה תקופה ממושכת, בסבלנות, בלב פתוח ובנפש חפצה.

חרף טענת ב"כ הקובל, לפיה "כל דיון" מנסה ביהמ"ש לשכנעו לחזור בו מן הקובלנה, ולמרות שבין ישיבה לישיבה חלפו חודשים, כך שהיה לקובל די והותר זמן לכלכל צעדיו מתוך שקול דעת, לא הוגשה מטעם הקובל בקשה לפסלות שופט עד לרגע בו חויב עו"ד דוידוב בהוצאות אישיות.

בישיבה במהלכה הוגשה בקשת הפסלות, נשמעה עדותו של עד התביעה מר כדורי, כשלא התקיים כל שיח בין המותב לבין הקובל או בא כוחו אודות חזרה מהקובלנה או סיום התיק בדרך כלשהי (ראו הבהרת מר שיינר בע' 186 לפ' ש' 19). ביהמ"ש לא הביע דעתו במהלך כל הישיבה על העד האמור או על שאר עדי התביעה ולא התייחס לתוצאתו הצפויה של ההליך.

ביהמ"ש התרה בעבר בעו"ד דוידוב כי עליו לחדול מפניה לסנגורית בלשון פוגענית ולא הולמת (ראו למשל פ' ישיבה מיום 24.10.19 ע' 134 ש' 13, פ' ישיבה מיום 16.9.18 ע' 71 ש' 7). נוכח התנהלותו האישית של ב"כ הקובל, עו"ד דוידוב, ומן הטעמים שפורטו בהחלטה בע' 185 לפ', הוטלו על עו"ד דוידוב הוצאות אישיות. ההחלטה שבנדון נובעת מחובתו של ביהמ"ש להבטיח קיום דיון בצורה הולמת ומכבדת, תוך שמירה על התנהלות ראויה של באי כוח הצדדים זה לזה.

אין בין ההחלטה בדבר הטלת הוצאות אישיות, המתייחסת להתנהלותו האישית של עו"ד דוידוב כלפי הסנגורית באולם, ובין הבעת עמדה לגופו של ההליך ולא כלום.

פרשת התביעה בתיק דנן טרם הסתיימה, פרשת ההגנה טרם החלה, וממילא ביהמ"ש לא גיבש כל עמדה סופית ביחס לתוצאת ההליך. ביהמ"ש יכריע את הדין בסיומו של ההליך על בסיס הראיות והדין בלבד ואין אפשרות ממשית, מבחינה אובייקטיבית, למשוא פנים בניהול המשפט.

נוכח האמור עד כה, אני דוחה את הבקשה לפסלות שופט.

קובעת תזכורת במעמד הצדדים לשם תיאום מועדים להמשך שמיעת ראיות בתיק ליום 18.10.21 בשעה 8:30.

המזכירות תעביר החלטתי לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ה' חשוון תשפ"ב, 11 אוקטובר 2021, בהעדר
הצדדים.